

ала напразно – няма сън
не мозък, а олово сякаш
в разяден череп се разлива.

Блуждаещ поглед.....

И струва ми се...

И чак в душата ми прониква

Аз чезна и се сливам

С мъгли страхотни – задушливи

..... в глава

ни миг остава вихра мисъл,

в душата хаос и тревога.

Бягството от трескавото състояние и от заобикалящия враждебен предметен свят не донася на лирическия субект жадуван покой. Напротив блуждаещата бягаща мисъл го хвърля в един все по-ужасен кошмар на „хаос и тревога“. Той като че ли може за миг да избяга от собственото си страдание, но не е в състояние да избяга от общото, от общонародното.

В поемата темата за народното страдание се откроява внушително и ярко върху фона на нощната буря. Обръщайки се към народа и родината, поетът е излязъл от кошмара, той е точен и конкретен. Бурята тук е свързана с неговия народ, с неговата родина, не с целия свят, както е в „Есенни мотиви“. Тази конкретика, засилва силата на художественото внушение, без да затваря проблематиката на творбата в рамките само на патриотично-националното. Отношението между родината и нейния син са интимни, но и някак величаво-грандиозни, пресътворени със средствата на романтичната поетика чрез мотивите за бунта и разкаянието на лирическия герой в 6-а и 7-ма строфа. В тях поетът разгръща основната си идея – идеята за моралната отговорност на личността пред обществото и обратно и болезнената неудовлетвореност от действителната реалност, деформирала и деформираща тази изконна връзка и зависимост.

Крайт на 7-ма строфа открива пробуждането, в което чрез образа на веригите и усещането за окованост напомня отново за раздвоението на лирическия герой, за поредното угасване на романтичния порив и постепенното потъване в нови нощни видения.